

Het gaat zo vaak nergens over in ons land, vindt Rob Favier

Zo groen als gras, is het zesde album van Rob Favier. Een zeer persoonlijke cd van de zanger, theoloog en entertainer uit Groot-Ammers. „Ik voel me nog steeds een groentje. God krijg je nooit in je vingers.”

Interview

▲ Lodewijk Born

Groot-Ammers | Rob Favier (Utrecht, 15 februari 1954) is iemand die een geheel eigen plaats inneemt binnen de christelijke muziek- en theaterwereld. De muziekstijl varieert van pop tot luisterliedjes of ergens er tussen in. In ieder geval is de zanger en liedjesschrijver - die ook columnist van het *Friesch Dagblad* is - amper in een hokje te stoppen. Ook wat betreft zijn nieuwe album dat vijftien nummers bevat.

Als je naar teksten van de nummers kijkt denk je: dit is niet iemand die het allemaal zo goed weet als het gaat om God en geloven, maar die juist ook zijn kwetsbaarheid wil laten zien. Is dat een juiste typering?
„Ja en nee. Ik ben qua geloofsopvattingen eigenlijk best wel 'orthodox', maar ik wil niet op de stoel van de Here God gaan zitten. Er zijn een heleboel dingen die ik niet snap van het leven. Dat durf ik best te delen met anderen omdat ik ervan overtuigd ben dat ik niet de enige ben. Eigenlijk zeg ik dat al in de titel van het album, *Zo groen als gras*.”

„Na al die jaren en alles wat ik gelezen en gehoord heb, voel ik me nog steeds een groentje. Dat heeft alles met de liefde van God te maken. Die krijg je namelijk nooit in je vingers. God blijkt altijd weer groter te zijn dan wat onze denkkaders kunnen bevatten. Dus in dat opzicht blijf je je hele leven leren. Als je dat wilt tenminste en je niet verschuilt achter allerlei kretten die je zelf niet beleeft. Het houdt je scherp en verwonderd.”

Het nummer Druppels van licht lijkt voort te komen uit je bezoek aan India voor World Vision in 2008. In hoeverre heeft die reis je leven en kijk op het rijke Nederland veranderd?

„Als je mensen ontmoet die niet zo gebuft hebben als jij die in Nederland geboren bent, gebeurt er van alles met je in emotioneel opzicht. Dat heb ik met dit liedje gepoogd onder woorden te brengen. Ik gebruik ook heel bewust niet het beeld van de druppel op de gloeiende plaat, want daar geloof ik niet in. Dat deed Jezus ook niet. Ik geloof wel in de druppel in een emmer, want uiteindelijk komt die emmer wel vol.”

„2008 was overigens niet de eerste keer dat ik met armoede in aanraking kwam. En ook daarna heb ik nog bezoeken gebracht aan toevallig weer India. In 2010 met World Servants en in 2011 met mijn band om te zingen. Met name bij de laatste keer heb ik me iets heel belangrijks gerealiseerd: God vraagt niet van mij dat ik de hele wereld op mijn schouders neem. Dat heb ik wel geprobeerd, maar daar word je overspannen van en het verlamt je. Er is zoveel leed dat het niet te bevatten is. Wat Hij wel van me vraagt, is: Rob Favier, wat doe jij op jouw plekje van de wereld, binnen jouw mogelijkheden, om het verdriet in de wereld wat te verzachten in Mijn Naam?”

Hoe ging je door die ervaringen naar Nederland kijken?

„Mijn kijk op het rijke Nederland is niet veranderd. Ik heb altijd al iets met de arme naaste gehad. Ik weet wel dat ik de eerste keer dat ik terugkwam uit de armoede, het liefste meteen weer uit Nederland wilde vertrekken. Het gaat zo vaak nergens over in ons land. Als het te realiseren zou zijn, mag het van mij een verplichting worden om voor je vijftienvintigste een keer in een sloppenwijk te moeten werken ergens op de wereld. Dan leer je de dingen misschien beter in de juiste proporties te zien.”

Toch lijkt je ook iemand waarvan de dingen en zorgen redelijk makkelijk afglijden. Een 'maak je toch niet druk mentaliteit', zoals

God blijkt altijd weer groter te zijn dan wat onze denkkaders kunnen bevatten

je bezingt in De normaalste dingen.

„Dat is helaas in het geheel niet het geval. Ik ben juist, ondanks mijn gekkigheid, een eindeloze tobt. Ik kan me overall druk om maken. Ik roep wel eens: mijn trouwtekst was Matteüs 6:25-34 ('Maak je geen zorgen over de dag van morgen') en er is geen tekst waar ik misschien wel meer tegen gezondigd heb dan deze. Ik ben een stressvogel en dankzij mijn humor en zelfspot lukt het een beetje om dingen te relativieren. *De normaalste dingen* is eigenlijk een lied om de hufterigheid aan de kaak te stellen, maar dan door alles precies om te draaien. De hufter vindt alle kritiek die hij krijgt op zijn sociale gedrag juist hufterig, omdat hij alleen maar met zichzelf rekening wenst te houden. Helaas worden het er steeds meer. Zelfs het kabinet maakt er beleid over.”

Je draagt de cd op aan je vrouw Els. De vrouw achter Rob Favier. Hoe belangrijk is zij voor je muzikale ontwikkeling.

„Intens. Zij is de stabiele factor van onze relatie. Ze is, in tegenstelling tot mij, de dromer, heel praktisch ingesteld en probeert me met mijn benen op de grond te houden. Ook doet ze heel veel werk op de achtergrond. Zij is zo'n held waar het nummer *Op een dag ben je een held* over gaat.”

Dat is een persoonlijk nummer waarmee je aangeeft dat ieder mens waardevol is. Wie beschouw je zelf als een held of helden?

„Dat nummer draag ik op aan al die mensen die in het verborgene op stap gaan voor het Koninkrijk. Die

Rob Favier: „Jezus vraagt van ons om ruimte te scheppen voor Hem en niet voor ons succesgepraat.” Foto: Rob Favier

komen niet in de krant en hebben daar ook geen behoefte aan. Maar ik denk dat als die daden wel in de media zouden komen, de wereld een heel ander beeld van de kerk zou krijgen dan wanneer vooral de schandalen breed uitgemeten worden.”

Gaat het lied ook over je zelf? Heb je zelf ook moeite gehad om jezelf als zo'n held te zien?

„Ik heb geen idee of het over mezelf gaat, want ik vind dat anderen dat moeten zeggen. Als ik mezelf een held zou noemen, was ik toch wel heel erg toe aan een cursus nederigheid. Jezus vraagt van ons om ruimte te scheppen voor Hem en niet voor ons succesgepraat.”

In 2006 zei je in een interview rond je cd Spelen met vuur dat vele kerken snakken naar nieuw vuur. Wat heb je de laatste jaren gemerkt van het vuur in de kerk?

„Ik heb gemerkt dat onder de druk van de secularisatie de betrokkenheid van mensen veel groter is geworden. Dus het vuur is harder gaan branden denk ik. Dat is echt hartverwarmend. We hebben de tijdgeest natuurlijk verschrikkelijk tegen, maar ik ben positiever gaan denken over de inzet van vele mensen.”

Zolang we in ons land naar de rechter moeten voor een daktekst 'Jezus redt', terwijl in andere landen, bijvoorbeeld in Afrika, mensen hun huizen vrijuit beschilderen met christelijke teksten zijn er nog heel wat lucifers nodig.

„Jazeker. Het was in mijn ogen ook een voorbeeld van overregulering.

Nederland kent zoveel regeltjes. Aan de ene kant is dat beschermend, aan de andere kant word je er soms gek van. Ik vond het vooral komisch dat de daktekst veel meer bekendheid heeft gekregen door al het gedoe dan boer Joop van Ooijen ooit had durven dromen.”

'Ik geloof met lege handen en ik weet ook Wie ze vult, maar dat vraagt wel overgave en vooral ook veel geduld'. Je zingt dat het succes zo voorbij kan zijn. Wat is voor jou de definitie van succes als het gaat om wat je doet?

„Ik probeer het woord succes af te leren en dat te vervangen door 'vrucht dragen'. Succes is iets heel vluchtigs. En mensen zijn nu eenmaal wezens die heel snel iemand kunnen bejubelen en hem vervolgens als een baksteen kunnen laten vallen. Natuurlijk ben ook ik gevoelig voor een mooi applaus, maar daar zit het niet in. Als ik het heb over vrucht dragen, bedoel ik daarmee dat er iets bij mensen gaat groeien waaraan ik met mijn talentjes heb mogen bijdragen. Letterlijk in Gods Naam.”

Het is een bijzonder beeld op de hoes van je cd. Rob Favier in een oranje overall met een handgrasmaaiër op een gigantisch weiland. Wat wil je daarmee uitdrukken? „Het is het beeld voor iemand die gelooft. Een christen is iemand die met zijn handmaaiertje in het enorme weiland van de wereld zijn plekje op orde probeert te brengen. De handmaaiër is geschilderd in de kleuren van de regenboog. Niet voor niets, want daar zit het geheim. Op een of andere manier krijg je de kracht om

door te gaan, zelfs al groeit het gras veel te snel weer aan.”

Je begon in de muziek op achttienjarige leeftijd. Toen toerde je met een band van Youth for Christ door Europa. Inmiddels ben je meer dan 35 jaar verder. Wat maakt het dat jij nog niet bent uitgespeeld, letterlijk, maar ook figuurlijk in het grote weiland?

„Blijkbaar vinden mensen dat ik nog niet moet stoppen, gezien mijn agenda. En ik doe het ook zo verschrikkelijk graag. Het evangelie is een onuitputtelijke bron van inspiratie. En figuurlijk gesproken is er nog zoveel te doen in het weiland en komen er zoveel kansen voorbij dat ik voorlopig nog niet klaar ben. En dat zal ook wel nooit lukken. Gezondheid is natuurlijk een heel belangrijk aspect in dit opzicht, want dit werk is vaak topsport. Maar ik hoop dat ik nog heel lang door mag gaan en mijn talenten kan gebruiken voor het Koninkrijk. Het mooie van het grote nieuws van God is dat het in elke tijd en maatschappij iets te zeggen heeft. En zolang de creatieve bron niet is opgedroogd, doe ik daar graag aan mee.”

► 'Zo groen als gras'. Rob Favier. Uitgegeven bij Ecovata en onder meer verkrijgbaar via www.rob-favier.nl. Hier is ook een gratis nummer te downloaden

► Rob Favier geeft komend weekend optredens op beide Friese pinksterfeesten. Zondag om 15.00 uur in een Mannendienst in Wijnjewoude en pinkstermaandag in de grote tent van Veenklooster (14.00 uur)